

แพรวสำนักพิมพ์

ที่สุดของนวนิยายไซ-ไฟที่โลกเคยมี

สถาปัตย์. สถาปนา

FOUNDATION

ISAAC ASIMOV

บรรณาธิการ : แจก

พิมพ์
ครั้งที่

2

แพรวสำนักพิมพ์

สดาบั้น. สดาบนั้น.

ไอแซค อะซิมอฟ เขียน
บรรยงก์ แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

สถาบันสถาปนา
FOUNDATION

แอมวรสสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   แอมวรสสำนักพิมพ์

Foundation by Isaac Asimov

Copyright © Asimov Holdings LLC. All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการรักษาความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4899-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ธรินทร์ อุทะกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิริตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการผู้อำนวยการ สิริกันต์ ผลงาม
บรรณาธิการ นาดินทร์ รัชฎสูวรรณ • บรรณาธิการประสานงาน อภิญา ธโนปจัย
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม สิริธร บุญรักษา, ชินวัชร ยศศิริพันธุ์
คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษาทอง
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

นวนิยายวิทยาศาสตร์ไตรภาคชุด “สถาบันสถาปนา” ของไอแซค อสิมอฟ นักเขียนชาวอเมริกัน ประกอบด้วยเรื่อง *สถาบันสถาปนา* หรือ *Foundation* (๑๙๕๑) *สถาบันสถาปนาและจักรวรรดิ* หรือ *Foundation and Empire* (๑๙๕๒) และ *สถาบันสถาปนาแห่งที่สอง* หรือ *Second Foundation* (๑๙๕๓)

หนังสือไตรภาคชุดนี้ได้รับการยกย่องให้เป็นนวนิยายวิทยาศาสตร์ระดับคลาสสิกที่แฟนหนังสือแนวนี้ไม่ควรพลาดเด็ดขาด และในปี ๑๙๖๖ หนังสือชุดนี้ยังได้รับรางวัล Hugo Award ในฐานะ Best All-Time Novel Series อีกด้วย

สำหรับภาคภาษาไทย “บรรยองก์” ได้แปลและเรียบเรียงหนังสือชุด “สถาบันสถาปนา” ได้รับความนิยมและได้จัดพิมพ์เผยแพร่หลายครั้งตลอดเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา

บัดนี้ แพรวสำนักพิมพ์ได้รับอนุญาตจาก ดร.ปริทรรศน์ พันธุบรรยองก์ ทายาทของผู้แปล ให้จัดพิมพ์หนังสือชุด “สถาบันสถาปนา” ขึ้นอีกครั้งหลังจากที่ว่างเว้นไปนานพอสมควร จึงขอขอบคุณ ดร.ปริทรรศน์ มา ณ โอกาสนี้ และหวังว่าจะเป็นที่ยินดีต้อนรับของนักอ่านทั้งที่เป็นแฟนเก่าของนวนิยายชุดนี้ กับนักอ่านรุ่นใหม่ที่เคยได้ยินแต่ชื่อเสียงของ “สถาบันสถาปนา” มานาน

แพรวสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

“สถาบันสถาปนา” มิใช่นิยายวิทยาศาสตร์ที่ลึกลับแต่สนุก น่าอ่าน น่าติดตามตั้งแต่ต้นจนจบเท่านั้น สิ่งที่เราเจออยู่ในเหตุการณ์ต่างๆ ตามเรื่อง ซึ่งอาจเป็นไปได้หรือไม่ก็ตามในร้อย - สองร้อย - ห้าร้อย หรือพันปีข้างหน้า ผมจะไม่กล่าวถึง แต่เหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้มีคติที่อาจสะท้อนมาเทียบกับ สถานการณ์และความเป็นมาของโลกแต่โบราณจนปัจจุบันได้เป็นอย่างดี เช่น แสดงให้เห็นว่าโลกจะมีวิกฤตการณ์เกิดขึ้นเป็นระยะๆ บางครั้งอาวุธ จะเป็นใหญ่ เช่นครั้งฮิตเลอร์ มุสลิมี่ แต่บางครั้งเศรษฐกิจก็เป็นใหญ่ แล้วโลกก็จะผ่านวิกฤตการณ์ไปคราวแล้วคราวเล่า บ้านเมืองใครโชคดีก็รอดไป บ้านเมืองใครดวงจู่ก็แยหรือย่อยยับไป

“โลกอนาคต” ตามความคิดเห็นของผม ถ้าอ่านวิเคราะห์กันหน่อย จะช่วยให้เรามองสถานการณ์ปัจจุบันของประเทศไทยที่รักของเราได้ลึกซึ้งกว่า เมื่อยังไม่ได้อ่านพอสมควรทีเดียว

ความดีอันใดที่ท่านผู้อ่านจะได้รับจากเรื่องนี้ ข้าพเจ้าขออุทิศให้

๑. คุณครูบาอาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทภาษาอังกฤษแก่ผม
๒. ลูกทั้งเจ็ด ซึ่งจำนวนเท่าดาวลูกไก่พอดิบพอดีของผม

บรรยงก์

คำปรารภ

นิยายวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องราวที่ก่อให้เกิดจินตนาการและความคิดต่อยอด นอกเหนือไปจากความบันเทิงที่มีเฉกเช่นกับนิยายประเภทอื่นๆ ทั่วไป นิยายประเภทนี้จะมีแฟนกลุ่มหนึ่งที่เหนียวแน่น และมีความใกล้เคียงกับนิยายประเภทแฟนตาซีจนบางครั้งก็มีการจับมาผสมปนเปกัน เช่น มีผู้พยายามเขียนอธิบายหลักการด้านวิทยาศาสตร์ในนิยายยอดฮิตชุด *แฮร์รี่ พอตเตอร์* เป็นต้น

นิยายวิทยาศาสตร์ชุด “สถาบันสถาปนา” หรือ “Foundation” ของไอแซค อสิมอฟ น่าจะถือได้ว่าเป็นนิยายชุดที่มีการตีพิมพ์เป็นภาษาไทยมากที่สุดตามข้อมูลของ Wikipedia นั้นมีการตีพิมพ์แล้วถึง ๖ ครั้ง ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยสำนักพิมพ์คอลเลจบุ๊ก ครั้งที่สองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕-๒๕๒๖ โดยสำนักพิมพ์ออบิท ครั้งที่สามเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ออกมาเพียงเล่มเดียวโดยสำนักพิมพ์อาณาจักร ครั้งที่สี่เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๒-๒๕๓๓ โดยสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น ครั้งที่ห้าเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยสำนักพิมพ์สร้างสรรค์วิชาการ และครั้งที่หกล่าสุดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๔๗ โดยสำนักพิมพ์โปรวิชั่นที่พิมพ์ออกมามากที่สุดถึง ๑๐ ตอนในชุดของนิยายนี้ ผมคิดว่าที่มีการตีพิมพ์ออกมาหลายครั้งตลอดช่วงระยะเวลาสามสิบปีนี้ น่าจะเป็นเพราะความสนุกสนาน สมจริงสมจัง มีการสืบสวนสอบสวน หักมุม และการเรียบเรียงเป็นตอนๆ ลักษณะคล้ายๆกับภาพยนตร์ *Star Wars* ที่ผมติดตามดูทุกตอน ทั้งตอนหลักและตอนแยก ดูที่ใครก็นึกเปรียบเทียบ Darth Vader หรือ จักรพรรดิกับตัวเอกหนึ่งของสถาบันสถาปนา คือ มโนมัย หรือ The Mule ทุกครั้ง

ในการเรียบเรียงเป็นภาษาไทยครั้งแรกและชุดแรกสามเล่มนั้น “บรรยงก์” หรือนายประจักษ์ พันธบรรยงก์ พ่อผู้ล่วงลับของผม เป็นผู้เรียบเรียงถ่ายทอดออกมาให้สำนักพิมพ์คอลเลจบุ๊คที่เป็นพี่ๆ และเพื่อนๆ ชาววิศวะ จุฬาฯ กลุ่มของผมเองจัดพิมพ์ พ่อเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ในการแปลและเรียบเรียงนิยายหลายเล่ม เท่าที่ผมจำได้ คือ *เมอคิว ลูคัสมาร์ชา* *ไอ้เขี้ยวขาว* *ไอ้เหลื่อง* *ไสยดำ* *เจ้าสาวดาวอังคาร* และ *นรกใต้ทะเล* พลเอก ประภาส พันธบรรยงก์ พี่ชายของผม เพิ่งฟื้นความหลัง ให้ฟังเมื่อได้พบกันเร็วๆ นี้ว่า ในงานฉาบปกกิจพ่อนั้น หนังสือ *เจ้าสาวดาวอังคาร* ที่แจกเป็นของที่ระลึกขายดีมากจนหมดเกลี้ยง พี่น้องเราเข้าใจว่า จะไม่มีใครได้เก็บไว้เลยละครับ

ผมขอขอบคุณแพรวสำนักพิมพ์ที่เห็นคุณค่าของนิยายชุดนี้ และนำมา ตีพิมพ์อีกครั้งหนึ่ง หวังว่าท่านผู้อ่านทุกท่านจะได้สนุกสนานเพลิดเพลิน ได้ แง่คิดและจินตนาการไปกับ “โลกอนาคต” ของไอแซค อสิมอฟ ซึ่งดูจาก แนวโน้มวิวัฒนาการของโลกเราในปัจจุบัน มีความเป็นไปได้ว่าอารยธรรม ต่างๆ จะล่มสลายจากปัญหาการทำลายธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ ด้วยกันเอง ไม่แน่ว่าชาติมหาอำนาจชาติใดชาติหนึ่งหรือหลายๆ ชาติอาจ มีแผนการสร้าง “สถาบันสถาปนา” หรือแม้แต่ “สถาบันสถาปนาแห่งที่สอง” ไว้แล้ว เพื่อรักษาอารยธรรมของมนุษยชาติให้คงอยู่ต่อไปก็เป็นไปได้ครับ

ปริทรรศน์ พันธบรรยงก์
ลูกชายคนสุดท้ายของพ่อประจักษ์ พันธบรรยงก์
เจ้าของนามปากกา “บรรยงก์”

สารบัญ

ภาค ๑	นักษัตรประวัติศาสตร์	๑
ภาค ๒	คณะผู้สร้างเอ็นไซโคลปีเดีย	๔๓
ภาค ๓	นายกเทศมนตรี	๘๗
ภาค ๔	กลุ่มพ่อค้า	๑๔๙
ภาค ๕	จำวแห่งพ่อค้า	๑๗๕

แต่ความทรงจำถึงมารดาของพม
(๑๘๙๕ - ๑๙๗๗)

ภาค ๑

นักอนาคตประวัติศาสตร์

ศรีออย่าง

ฮารี เซลดอน -...ชาตะในปี ๑๑,๙๘๘ แห่งจักรวาลดักกราช มรณะปี ๑๒,๐๖๙ ซึ่งตามสถาปนดักกราชเรานี้เรียกว่าปี -๗๙ ถึงปีที่ ๑ แห่งสถาปนดักกราช ท่านผู้นี้ถือกำเนิดในตระกูลชนชั้นกลางบนดาวเฮลิคอน เขตอาร์คตุรุส (ซึ่งตามประวัติอันไม่แน่นอนนักกล่าวว่าเป็นดวงดาวที่บิดาของท่านทำไร่ยาสูบอยู่) ท่านผู้นี้มีแววเป็นนักคณิตศาสตร์อย่างน่าพิศวงมาตั้งแต่วัยอายุน้อย มีเรื่องราวกล่าวถึงสมรรถภาพของท่านมากมายนับไม่ถ้วน บางเรื่องก็ขัดแย้งกันเอง กล่าวกันว่า เมื่ออายุเพียงสองขวบ ท่านสามารถ...

...ที่แน่ ๆ ก็คืองานสำคัญยอดเยี่ยมของท่าน ได้แก่วิชาอนาคตประวัติศาสตร์ของจักรวาล เซลดอนได้พบว่าวิทยาการแนวนี้เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่มาก แม้จะมีความเลือนรางก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น อนาคตประวัติศาสตร์ของจักรวาลจึงเป็นผลงานที่เขาสร้างสรรค์ไว้ในฐานะวิทยากรอันลึกซึ้งให้แก่จักรวาล...

...ผู้ประพันธ์ชีวประวัติที่ดีที่สุดเกี่ยวกับฮารี เซลดอน ก็คือ กาลด์ดอร์นิก ผู้ซึ่งได้พบกับเซลดอนเมื่อสองปีก่อนที่เซลดอนจะถึงแก่กรรม ขณะที่กาลด์ผู้ประพันธ์ยังเป็นหนุ่มอยู่ เป็นประวัติชีวิตของเซลดอนตอนที่ได้พบกับเขา...

เอ็นไซโคลปิเดียกาเล็กติกา*

---

*เอ็นไซโคลปิเดียกาเล็กติกา อันเป็นต้นฉบับที่ได้คัดตัดตอนมาพิมพ์ไว้ในหนังสือนี้ได้จัดพิมพ์โดยบริษัทการพิมพ์เอ็นไซโคลปิเดียกาเล็กติกาแห่งดาวเทอร์มินัส ขอความในหนังสือนี้คัดจากฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๑๑๐ ในปีสถาปนดักกราช ๑๐๒๐

๑

นามของเขาชื่อ กาลล์ ดอร์นิก เป็นหนุ่มบ้านนอกผู้ยังไม่เคยไปถึงทรานทอรัลเลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่ก็ได้เคยเห็นดาวดวงนี้หลายครั้งทางโทรภาพไฮเปอร์วิตีโอ และสองสามครั้งจากภาพสามมิติอันโอฬารเนื่องในงานพิธีจักรพรรดิราชาภิเษกหรือเนื่องในงานเปิดสภาจักรวาล แม้เขาจะใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่เพียงในพิภพซินแนกซ์ ซึ่งวนอยู่รอบดาวฤกษ์ดวงหนึ่ง ชายเขตฟากฟ้าสีคราม แต่ตามที่บรรยายมา ท่านก็คงเห็นว่าเขาไม่ได้ห่างไกลจากความเจริญนัก สมัยนั้นความจริงก็หาไม่มีที่ใดที่ไม่เห็นว่าจะห่างไกลความเจริญ

ยุคนั้น ดาวเคราะห์ในสากลจักรวาลมีจำนวนเกือบยี่สิบห้าล้านดวง ที่มีมนุษย์อาศัยอยู่ และทุกดวงก็ขึ้นต่อสากลจักรวรรดิซึ่งมีศูนย์กลางตั้งอยู่บนดาวทรานทอรัล นี่เป็นเหตุการณ์ในครึ่งศตวรรษหลังแห่งสมัยของสากลจักรวรรดิดังกล่าวนี้

การเดินทางไปยังศูนย์กลางแห่งสากลจักรวรรดิย่อมนับได้ว่าเป็นเหตุการณ์สำคัญยิ่งในชีวิตของนักศึกษาหนุ่มนามกาลล์ แต่สำหรับการเดินทางในอวกาศโดยเฉพาะนั้น เขามีความคุ้นเคยอยู่แล้ว ไม่ใช่สิ่งน่าตื่นเต้นอันใด แม้ว่าเขาจะเคยเดินทางแต่เพียงไปยังดาวบริวารของพิภพซินแนกซ์ เพื่อเก็บข้อมูลบางประการเกี่ยวกับเส้นทางของอุกกาบาตมาทำวิทยานิพนธ์ แต่มันก็คือการเดินทางไปอวกาศเหมือนกันทั้งนั้น ไม่ว่าจะไปใกล้ๆ เพียงครั้งล้านไมล์หรือไกลขนาดครั้งล้านปีแสง

เขากุมสติมั่น เตรียมรับการ “โจน” ผ่านห้วงอวกาศอันไพศาล ซึ่งเป็นการเดินทางที่แปลกไปกว่าการเดินทางระหว่างดวงดาวโดยปกติ วิถีโจนเป็นวิถีเดียว และก็คงจะเป็นวิถีเดียวเท่านั้นในการเดินทางในอวกาศระหว่างดาวต่อดาว การเดินทางในอวกาศด้วยวิธีธรรมดาย่อมจะไม่สามารถไปได้เร็วเกินกว่าความเร็วของแสงธรรมดา (เป็นรายการหนึ่งในวิทยาการไม่กี่รายการที่หลงเหลืออยู่จากระยะเริ่มแรกของประวัติศาสตร์ที่เกือบจะลึ้มเลื่อนกันหมดแล้ว) ซึ่งก็หมายความว่า จะต้องเดินทางเป็นสิบๆ ปีจากจักรวาลหนึ่งไปยังอีกจักรวาลหนึ่งซึ่งมีมนุษย์ แต่ห้วงอวกาศอันไพศาล

อยู่เหนืออวกาศ เหนือเวลา เหนือสสาร เหนือพลังงาน จะว่าเป็นสิ่งหนึ่ง
ก็ไม่เห็นว่าเป็นสิ่งใดได้ในห้วงเช่นว่านี้ เราสามารถจะเดินทางจากมุมหนึ่ง
ของสากลจักรวาลได้ในเวลาเพียงชั่วครู่เดียว

กาอัลคอยการโจนครั้งแรกด้วยความประหลาดอยู่บ้าง แต่เมื่อยาน
โจนเข้าจริง กลับปรากฏว่าไม่มีอะไรน่ากลัวสักนิดเดียว นอกจากรู้สึก
ถูกกระซอกเยือกหนึ่ง กระเทือนนิดหนึ่งแล้วก็สลายไป แทบจะก่อนที่เขา
จะทันรู้สึก มันก็เท่านั้นเอง

ต่อจากนั้น ความรู้สึกของเขาก็มีแต่ยานอวกาศมหึมาอันเป็นผลจาก
การประดิษฐ์สร้างหลังจากสากลจักรวรรดิเจริญก้าวหน้าแล้ว ๑๒,๐๐๐ ปี
แล้วก็ตัวของเขาเอง พร้อมด้วยปริญญาเอกทางคณิตศาสตร์เพิ่งได้มา
ใหม่เอี่ยม และหนังสือเชิญชวนจากฮารี เซลตอน ผู้ยิ่งใหญ่ ให้เดินทาง
ไปยังทรานทอร์เพื่อร่วมในงานเกี่ยวกับแผนการเซลตอนอันใหญ่หลวงและ
ค่อนข้างลึกลับ

ผิดหวังจากความตื่นตันระทึกใจในการโจนของยานอวกาศแล้ว สิ่ง
ต่อไปที่กาอัลคอยก็คือทิวทัศน์ของดาวทรานทอร์ เขามักจะวนเวียนอยู่
ใกล้ห้องทัศนาศาสตร์ ซึ่งจะเปิดบานเกล็ดโลหะเป็นระยะๆ เมื่อมีเสียงประกาศ
และคอยชมแสงเจิดจ้าของดวงดาวต่างๆ ชื่นชมกับกลุ่มดาวที่รวมกันเป็น
กระจุกในระยะไกล แลดูเหมือนกลุ่มหิ่งห้อยฝูงใหญ่ที่ไม่ไปไหนตลอดกาล
คราวหนึ่งเขาได้เห็นหมอกก๊าซสีน้ำเงินแกมขาวในระยะห้าปีแสงจากลำยาน
ผ่านหน้าต่างไปเหมือนนมสดจำนวนมหาศาลในระยะไกล สะท้อนแสงเข้ามา
ในห้องของยาน ทำให้รู้สึกเยือกเย็นละลานตา แต่สองชั่วโมงต่อมาก็กลับตา
ไปเมื่อยานเข้าสู่การโจนครั้งที่สอง

ดวงสุริยาอันเป็นแกนจักรวาลของดาวทรานทอร์ เมื่อแรกเห็นเป็น
เสมือนจุดแสงขาวจุดเล็กนิดเดียว แทบจะสังเกตเห็นไม่ได้ในแสงระยิบระยับ
ด้นดาศฟ้า ต่อเมื่อนักงานท่องเที่ยวของยานชี้ให้ดูจึงรู้ชัด ในใจกลางสากล
จักรวาลนี้มีดวงดาวถึยิบ แต่สุริยาดวงนี้ยิ่งเด่นชัดขึ้นทุกครั้งที่ยานโจนในใกล้
เข้าไป ส่วนดาวดวงอื่นก็ยิ่งจางแสงลง

เจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งเดินเข้ามาบอกกับเขาว่า “ห้องทัศนาศาสตร์จะปิดแล้ว

ต่อไปนี้จะไม่เปิดอีก คุณเตรียมตัวเถอะ ยานจะลงแล้ว”

กาอัลเดินตามเจ้าหน้าที่ผู้ขึ้นไป ยืนมือจับแขนเสื้อยูนิฟอร์มสีขาวยาว มีตรายานอวกาศกับดวงอาทิตย์อันเป็นเครื่องหมายของสากลจักรวรรดิ พลางกล่าวว่า “ขอให้ผมอยู่อีกสักครู่เถอะครับ ผมอยากจะได้เห็นทรานทอร์”

เจ้าหน้าที่เผยอยิ้ม จนกาอัลรู้สึกกระตาคเมื่อรู้สึกตัวว่าเขาพูดด้วย สำเนียงเด็กบ้านนอก เจ้าหน้าที่ผู้นั้นตอบ “รุ่งเช้าเราก็จะลงที่ทรานทอร์แล้ว”

“ผมอยากจะได้เห็นจากอวกาศนะครับ”

“อ้อ แต่เสียใจนะ พ่อหนุ่ม ถ้าเป็นยานอวกาศธรรมดาเราก็พอ อนุโลมกันได้ แต่ยานนี้จะลงด้วยอาการควงสว่างทางทิศตะวันออก คุณคงไม่ต้องการตาบอด ผิวไหม้ แล้วก็มีแผลเป็นจากรังสีพร้อมๆ กันไปหมด ไม่ใช่หรือ”

กาอัลก้าวจะออกเดิน

เจ้าหน้าที่ร้องตามหลังเข้าไป “ทรานทอร์ไม่มีอะไร มองจากที่นี่ก็จะเห็นแต่เงาสลัวเท่านั้นนะพ่อหนุ่ม ไฉนถึงพื้นแล้ว ไปกับสำนักงานท่องเที่ยวอวกาศดีกว่า ราคาไม่แพงด้วย”

กาอัลเหลียวกลับมา “ขอบคุณมากครับ”

การแสดงความคิดเห็นหวังออกมามักจะเป็นอากัปกริยาของเด็ก แต่อากัปกริยาของเด็กก็อาจจะเกิดมีขึ้นแก่คนที่เกินวัยเด็กได้บ่อยๆ เหมือนกัน กาอัลรู้สึกเหมือนมีอะไรเข้าไปตันอยู่ในลำคอ เขาไม่เคยเห็นความมหัศจรรย์ของทรานทอร์ด้วยตาตนเองชัดแจ้งด้วยของจริงสักครั้งเดียว แต่เขาก็ได้เห็นมันจริงๆ เสียทีละคราวนี้ ในอีกไม่นานเท่าไร

๒

ยานลงสู่พื้นท่ามกลางเสียงเอะอะอึงอิ่งคะนองเคล้ากันอึงมี มีเสียงลำยานเสียดสีบรรยากาศดังหวีดหวิวอยู่ห่างๆ เสียงเครื่องต้นความร้อนจากการเสียดสีดังกระหึ่มสม่ำเสมอ และเสียงครื้นครื้นของเครื่องยนต์ที่ลดความเร็ว

ลงเรื่อยๆ เสียงผู้คนทั้งชายหญิงที่พากันเข้าสู่ห้องเตรียมลง และเสียงเอื้อตอาดของบันจันเคลื่อนย้ายหีบห่อ ไปรษณีย์ภัณฑ์ และสินค้าไปยังตอนกลางของลำยาน เพื่อส่งต่อไปยังชานถ่ายของลง

กาอัลรู้สึกอาการระเทือนเล็กน้อย แสดงว่ายานอวกาศเข้าสู่แรงดึงดูดของพิภพแล้ว ความจริงลำยานได้ค่อยๆ เข้าสู่ความดึงดูดของทรานทอร์ทีลจะน้อยมาเป็นเวลานานับชั่วโมงแล้ว ผู้โดยสารนับพันกำลังนั่งคอยอยู่ในห้องเตรียมลง ซึ่งเหวี่ยงตัวซ้ำๆ ไปตามแรงดึงดูดในจังหวะที่เหมาะสมในการช่วยให้ผู้โดยสารคุ้นกับการเปลี่ยนแปลงของศูนย์ถ่วงที่ผิดกับในลำยาน ในที่สุดผู้โดยสารทั้งหมดก็ทยอยกันลงทางบันได สู่ห้องผู้โดยสารขาเข้าอันมีบริเวณกว้างใหญ่ไพศาล

นี่แล้วสิหนอ ทรานทอร์! อากาศที่นี่หนักกว่าและความดึงดูดมากกว่าในพิภพซินแนกซ์ ถิ่นกำเนิดของเขา แต่สิ่งนี้เขาคงจะคุ้นไปเองในไม่ช้า สิ่งที่เขาไม่แน่ใจก็คือว่า เขาจะคุ้นกับความใหญ่โตมหึมาของทุกสิ่งที่นี่หรือไม่

ห้องผู้โดยสารขาเข้าดูช่างใหญ่โตอะไรเช่นนี้ หลังคาก็สูงลิบลิวสุดสายตา กาอัลแทบจะเชื่อมั่นสูงจนเมฆต้องลอยลอดหลังคานั้น มองหาผนังด้านตรงข้ามก็เกินกว่าสายตาจะมองไปถึง เห็นแต่ฝูงคน โຕะ เจ้าหน้าที่มากมายจนสุดสายตาลับหายไป ในหมอกมัวในระยะแสนไกล

เขาตะลึงอยู่จนเจ้าหน้าที่โຕะร้องเตือนเสียงแสดงความไม่พอใจ “อ้าว เดินต่อไป ดอร์นิค” เขามองดูวีซ่าอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าเรียกชื่อถูก

กาอัลพูดอีกอึก “ทางไหน ทางไหน”

เจ้าหน้าที่โຕะสะบัดหัวแม่มือไปทางหนึ่ง “แท็กที่อยู่ประตูสาม ทางขวามือ”

กาอัลออกเดิน สายตามองเห็นตัวอักษรเกิดจากอะไรอย่างหนึ่งในอากาศ เป็นแสงเรืองรองซึ่งไม่ได้แขวนอยู่กับอะไรเลย อ่านได้ความว่า “แท็กซีไปยังทุกแห่ง”

ร่างของใครคนหนึ่งโผล่ออกจากไหนไม่รู้ ก้าวเข้าไปยังโຕะนั้น ทันทีที่กาอัลออกเดิน ชายที่นั่งโຕะเฝ้ายืนมองแล้วพยักหน้านิดหนึ่ง ร่างนั้นผงกหัว

ตอบแล้วเดินตามหนุ่มต่างตัวของเราไปติดๆ
เขาอยู่ในระยะที่พอจะได้ยินกาอัลบอกที่หมายที่จะไป

กาอัลเดินไปจนพบตัวเองอยู่ที่ราวกัน

มีป้ายเล็กๆ บอกไว้ว่า “นายตรวจ” เจ้าพนักงานตำแหน่งนั้นไม่ได้
เงยหน้าขึ้นมองเสียด้วยซ้ำ เพียงแต่ถามหัวนๆ ว่า “จะไปไหน”

กาอัลเองก็ไม่รู้จะบอกว่าไปที่ไหน แต่ถ้าขึ้นอีกอึกซึ้งซ้าก็เกรงใจ
คนข้างหลังที่ยืนรออยู่เป็นทิวแถว

นายตรวจเงยหน้าขึ้นมาย้าถาม “จะไปไหน”

รู้ยู่่ว่าตัวเองกระเป่าแพบ แต่มั่นใจว่าจะขลุกลกก็เฉพาะคืนนี้
คืนเดียวเท่านั้น รุ่งขึ้นก็จะได้งานแล้ว กาอัลจึงวางทำให้เป็นปกติ ตอบ
ส่งเดชไปว่า “ไปโรงแรมที่ดีที่สุดครับ”

นายตรวจไม่แสดงว่าแยแสในท่าทางเบ่งๆ ของเขาแม้แต่น้อย “มันก็
ดีพอกันทั้งนั้น บอกชื่อโรงแรมมาดีกว่า”

กาอัลลุ่มใจ โพล่งออกไปว่า “เอาที่ไกลที่สุดก็แล้วกันครับ”

นายตรวจกดปุ่มอันหนึ่งลงไป ปรากฏมีแสงเป็นเส้นเล็กๆ ขึ้นบนพื้น
ห้อง คดเคี้ยวเลี้ยวลวดไประหว่างเส้นอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งเรื่องแล้วก็หรือ
สลับกันไป ล้วนมีสีสันต่างๆ กัน เข้มบ้าง จางบ้าง ตัวโอบหนึ่งถูกยัดเข้าใน
มือของกาอัล มันมีแสงเรืองน้อยๆ

เสียงนายตรวจบอกว่า “หนึ่งจุดสิบสอง”

กาอัลควักเหรียญส่งให้ พลางถาม “ไปทางไหนล่ะ”

“ตามแสงนั่นไป ตัวจะมีแสงเรืองอยู่เรื่อยไป ถ้าคุณเดินถูกทาง”

กาอัลเงยหน้าขึ้นมองทาง แล้วเริ่มออกเดินไปในหมู่คนหลายร้อย
ซึ่งต่างคนต่างก็มุ่งเดินไปตามแสงซึ่งเป็นเส้นทางของตนเลี้ยวลวดไป
หลบกันไปพลีกกันมา จนกว่าต่างคนต่างจะถึงที่หมาย

เมื่อเขามาถึงปลายทาง ชายคนหนึ่งเ็นเครื่องแบบสีน้ำเงินสลบเหลือ
บาดตา ทำด้วยผ้าพลาสติกเท็กซ์ไทล์ใหม่เอี่ยมเป็นมันวับ ซึ่งเป็นผ้าชนิดที่
ไม่มีวันเปื้อนเปราะ จะมาช่วยยกทึบเดินทางสองโอบของเขา

“ตรงดิ่งไปยังลักเซอรั” ชายนั้นบอก

ชายที่ตามหลังกาอัลมาได้ยินคำนั้นถนัด แถมยังได้ยินกาอัลตอบว่า “ดี” และมองตามไปจนกระทั่งกาอัลขึ้นบนยานหัวมู่ทุ่ล่านั้น

ยานแท็กซี่ลอยตัวขึ้น กาอัลมองออกไปข้างนอกทางอากาศภายใต้หลังคาของอาคารที่มหาหลังนี้ สองมือของเขาเกาะพนักหลังคนขับไว้แน่น ความกว้างขวางมหาไพเราะของพื้นเบื้องล่างเริ่มหดเล็กลงทุกที ผู้คนที่เดินรุ่มง่ามอยู่เบื้องล่างก็กลายเป็นเสมือนฝูงมดเดินมะงุมมะงาหราไปตามทางของตน แล้วก็ยิ่งเล็กลงอีกพร้อมกับเคลื่อนถอยไปทางด้านหลัง

เบื้องหน้าโน้น มีกำแพงอันหนึ่งซึ่งเริ่มต้นกลางอากาศ ตรงดิ่งขึ้นไปจนลับไปจากสายตา กำแพงนี้มีรูเต็มไปหมด ซึ่งปรากฏว่าเป็นปากอุโมงค์นับไม่ถ้วน แท็กซี่ลำนี้อัลนั่งพุ่งปราดเข้าไปในโพรงอันหนึ่ง กาอัลก็ได้แต่จ้องจ้องว่าไอ้เจ้าคนขับมันรู้ได้อย่างไรว่าจะต้องเข้าไปในอุโมงค์อันนี้ ในบรรดาอุโมงค์ไม่รู้ว่ามีกี่ร้อย

ตอนนี้ก็มีแต่ความมืด มองไม่เห็นอะไรเลย นอกจากแสงสีสัญญาณอันเดียวที่ผ่านแวไป มีเสียงยานผ่านอากาศดังฮูไปตลอดทาง

สักครู่ยานก็ลดความเร็วจนกาอัลตัวโยนไปข้างหน้า แล้วแท็กซี่ก็โผล่ออกจากโพรงและลดระดับลงแตะพื้นอีกครั้งหนึ่ง

“ลักเซอรัไฮเต็ล” คนขับยานบอก ทั้งๆที่ไม่จำเป็นจะต้องบอก แล้วช่วยกาอัลขึ้นกระเปาะลง รับเงินค่าทิปสิบเปอร์เซ็นต์อย่างเคร่งขรึมเป็นงานเป็นการ แล้วรับผู้โดยสารคนใหม่ ออกเดินทางต่อไป

นับตั้งแต่ลงจากยานอวกาศมาจนกระทั่งบัดนี้ กาอัลยังไม่เคยเห็นห้องฟ้าเลย

ทรานทอร์ – ...นับแต่ต้นของพันปีที่ลึบสาม พิภพได้บรรลุถึงจุดเจริญสูงสุด เนื่องจากได้เป็นที่ตั้งของศูนย์การปกครองแห่งจักรวรรดิติดต่อกันมาหลายร้อยชั่วอายุคน และเป็นพิภพที่อยู่กลางกลุ่มดาวทั้งหลายในท่ามกลางหมู่พิภพที่มีพลโลกหนาแน่นที่สุด และเจริญก้าวหน้าที่สุดในทางอุตสาหกรรม จึงย่อมเป็นสิ่งที่ไม่พ้นที่พิภพนี้จำเป็นต้องมีพลโลกหนาแน่นที่สุดและมั่งคั่งที่สุดเท่าที่ประชาชาติของจักรวรรดิได้เคยมีมา

การปรับปรุงชนบทได้ก้าวหน้าไม่หยุดยั้ง จนกระทั่งในที่สุดก็ถึงจุดสูงสุดยอด ดังนั้นผิวพื้นทั้งหมดของพิภพทรานทอร์ซึ่งมีเนื้อที่ ๗๕,๐๐๐,๐๐๐ ตารางไมล์จึงเป็นนครเดี่ยวเท่านั้น โดยมีพลโลกสูงสุดมากกว่าสี่หมื่นล้านคน และแทบทั้งหมดจำนวนนี้มีหน้าที่อยู่ในวงงานบริหารจักรวรรดิ คือพูดอีกนัยหนึ่งก็ว่าเป็นข้าราชการแทบทั้งหมด แต่แม้กระนั้นก็ยังไม่เพียงพอแก่งานอันสลับซับซ้อน (ต้องไม่ลืมว่าความบกพร่องในงานบริหารการปกครองจักรวรรดิของพิภพอันประกอบด้วยดวงดาวนับไม่ถ้วนนั้น เริ่มมีขึ้นตั้งแต่สมัยของจักรพรรดิองค์หลังๆ ผู้ซึ่งขาดสมรรถภาพ จนในที่สุดเป็นเหตุให้ถึงยุค“ล่มจม”) แต่ละวัน กองทัพยานหลายหมื่นลำต้องลำเลียงผลผลิตจากพิภพภคิกรรมยี่สิบดวงมาเป็นเสบียงเลี้ยงพลโลกของทรานทอร์...

สภาวะที่ทรานทอร์จำเป็นต้องพึ่งพิงโลกภายนอกในเรื่องข้าวปลาอาหาร ตลอดจนสิ่งจำเป็นในการอุปโภคบริโภคทุกอย่าง ยิ่งวันก็ยิ่งทำให้ทรานทอร์มีจุดอ่อนซึ่งอาจจะถูกปฏิวัติโค่นอำนาจลงมากขึ้นทุกที ในรอบพันปีหลังแห่งจักรวรรดิ ควันปฏิวัติได้คุกรุ่นอยู่ตลอดมา ซึ่งจักรพรรดิทุกองค์ตระหนักเป็นอย่างดี แนวนโยบายของจักรพรรดิจึงเพิ่มความเข้มแข็งขึ้น

นอกเหนือไปจากการป้องกันลูกกระต๊ออันอ่อนแอของทรานทอร์...

เอ็นไซโคลปีเดียกาเล็กติก

๓

กาลล์ไม่แน่ใจว่ามีแสงแดดหรือไม่มี และก็เพราะเหตุนั้นเอง จึงไม่แน่ใจว่าเมื่อใดเป็นกลางคืนหรือเป็นกลางวัน จะถามใครก็รู้สึกกระดากใจ ดาวเคราะห์ดวงนี้ดูเสมือนว่าปกคลุมด้วยโลหะไปเสียทุกหนทุกแห่ง อาหารที่เขาเพิ่งรับประทานเสร็จไปเมื่อคืน มีป้ายปิดบอกว่าเป็นอาหารกลางวัน แต่มีพิภพต่างๆ มากหลายที่ถือเกณฑ์เวลามาตรฐาน โดยไม่คำนึงถึงกาลเวลาที่เปลี่ยนจากกลางวันเป็นกลางคืนซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความไม่สะดวกในการครองชีวิตและในประการอื่นๆ ก็ได้ เพราะแต่ละดวงดาวก็มีการหมุนรอบตัวเอง และวิถีโคจรสั้นยาวแตกต่างกัน เขาเองก็ไมู้้ความยาวนานของเวลาเหล่านั้นของพิภพทรานทอร์

ที่แรกเขากระตือรือร้นเมื่อเห็นเครื่องหมายบอกทางไป “ห้องแสงแดด” แต่ครั้นพอไปถึงที่นั่นกลับปรากฏว่าเป็นห้องสำหรับอาบแสงวิทยาศาสตร์ เขาอ้อยอิ่งแก้มขมอยู่สักครู่หนึ่งแล้วก็กลับมายังห้องนั่งเล่นของโรงแรม

เขาเอ่ยกับเสมียนคนหนึ่งว่า “ผมจะซื้อบัตรนำเที่ยวพิภพนี้ได้ที่ไหน”

“ที่นี่แหละครับ”

“มันจะเริ่มเวลาเท่าไร?”

“เพิ่งออกไปเสียเมื่อคืนนี้เอง แต่มีอีกเที่ยวหนึ่งพรุ่งนี้ ซื้อบัตรได้เลยครับ ผมจะจองที่ไว้ให้”

“บ๊ยะ” เขาอุทานเบาๆ พรุ่งนี้มันเข้าไป เพราะพรุ่งนี้เขาจะต้องไปยังมหาวิทยาลัย “ไม่มีหอสั่งเหตุการณ์หรืออะไรทำนองนั้นเลยหรือ ผมหมายความว่าไม่มีหลังคานะ”

“อ้อ มีซีครับ! คุณซื้อบัตรจากผมได้เลยถ้าต้องการ เตียวให้ผม

ตรวจก่อนว่าฝนตกหรือเปล่า” เขาตัดวงจรที่ปุ่มหนึ่งข้างๆ ตัว แล้วอ่านอักษรที่วิ่งไล่กันไปบนจอกระจกฝ้า กาล้ออ่านตามในขณะเดียวกัน

เสมียนบอกเขาว่า “อากาศแจ่มใส นึกออกแล้ว ผมเข้าใจว่าตอนนี้คงเป็นระหว่างฤดูแล้ง” แล้วก็เสริมต่อทำนองชวนคุย “ผมไม่ค่อยสนใจกับภายนอกนักหรอกครับ ครั้งสุดท้ายที่ผมออกไปก็เมื่อสามปีก่อนโน้นนะ คุณได้ออกไปเห็นที่เดียวก็จะมี มันทก็ย้ายเท่านั้นเอง นี่ครับบัตรของคุณ ขึ้นลิฟต์พิเศษทางด้านหลังโน้น มีป้ายบอกว่า ไปหอคอย คุณขึ้นได้เลย”

ลิฟต์ตัวนั้นเป็นแบบใหม่ ซึ่งทำงานด้วยระบบลดและเพิ่มความตึงดูตหรือระบบสภาพใ้รน้ำหนัก กาล้อเดินเข้าไป พร้อมกับมีคนอื่นๆ อีกหลายคนตามเข้าไปด้วย พนักงานประจำลิฟต์กดสวิทช์ตัดวงจร กาล้อรู้สึกตัวเหมือนล่องลอยอยู่ในอวกาศเมื่อศูนย์ถ่วงลดลงสู่ระดับศูนย์ ในบัดใจเขาก็รู้สึกตัวว่ามีน้ำหนักขึ้นเล็กน้อยเมื่อลิฟต์เร่งความเร็วขึ้นสู่เบื้องบน ลึกครู่หนึ่งมันก็ลดความเร็วลงจนเท้าของเขาลอยจากพื้น เขาพลอตตัวอุทานออกมาด้วยความตกใจ

พนักงานผู้นั้นร้องเอะอะ “สวดเท่าไว้ใต้รางซีคุณ คุณไม่ได้อ่านป้ายนั้นหรอกรี”

ปรากฏว่าคนอื่นๆ เขาปฏิบัติตัวถูกต้องเรียบร้อย และต่างก็กลืนยิ้มเมื่อเขาพยายามตะเกียกตะกายข้างฝาเพื่อกลับลงสู่พื้นลิฟต์ เท้าของคนเหล่านั้นสวดอยู่ที่ใต้ราวโครเมียมที่ทอดยาวตลอดพื้นเป็นสองแถว เขาก็เห็นแล้วเมื่อตอนที่เขาไปในลิฟต์ แต่ไม่ได้สนใจว่ามีไว้เพื่ออะไร

ใครคนหนึ่งเอื้อมมือมาช่วยดึงเขาลง

เขาตะกุกตะกักกล่าวคำขอขอบคุณใจ ก็พอดีลิฟต์หยุด

เขาก้าวออกสู่ลานเฉลียงที่เปิดโล่ง ท่ามกลางแสงสีขาวยืดจ้าจนบาดตา ชายคนที่ช่วยเหลือเขาเมื่อกี้เดินตามเขามาติดๆ

เขابอกกาล้อ “ที่นั่นเยอะเยอะนะ”

กาล้อกำลังตะลึงปากอ้าตาค้าง รีบหุบปาก ตอบว่า “นั่นซี” แล้วก้าวมุ่งไปทางที่นั่น แต่แล้วก็ชะงักเท้า

เอ่ยขึ้นว่า “ขอโทษนะครับ ผมอยากจะยืนอยู่ที่ตรงราวกันนี้ลึกครู่

ผมเอ้อ...ผมอยากชมวิวลักษณ์หน่อย”

ชายผู้นั้นโบกมือให้เขาอย่างคนอารมณ์ดี กาอัลชะงิงข้ามราวซึ่งสูงประมาณแค่ไหล่มองออกไปรอบๆ

พื้นดินไม่อยู่ในสายตาเลย มันจมหายอยู่ภายในอาคารที่สำเร็จขึ้นด้วยมือมนุษย์ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ มาหลายร้อยชั่วอายุคน ขอบฟ้าก็ไม่มี มองไปทางไหนเห็นแต่ผนังโลหะสูงเสียดฟ้าเรียงกันเดี๋ยจะไปสุดสายตา และเป็นสีเทาเป็นพืดไปหมด ซึ่งเขาก็ตระหนักดีว่าทั่วทั้งพิภพมันก็อย่างนี้เหมือนกัน ทั้งนี้ ความเคลื่อนไหวของอะไรก็แทบจะมองไม่เห็น มีแต่ยานท่องเที่ยวจำพวกเรือสำราญสองสามลำวิ่งเอื่อยๆ อยู่บนอากาศ แต่เขาก็รู้ว่าภายใต้ผิวโลหะเบื้องล่างนั้น มีฝูงชนนับพันล้านกำลังจรรजरกันขวักไขว่ไปทั่ว

ไม่มีสีเขียวของต้นไม้หรือพืชใดๆ ปรากฏในสายตา ไม่มีพืช ไม่มีดิน ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใดทั้งสิ้นนอกจากคน เขารู้ว่า ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่งในพิภพนี้อาจจะมีปราสาทราชวังขององค์จักรพรรดิตั้งอยู่บนพื้นดินแท้ๆ ท่ามกลางต้นไม้ขนาดมหึมา พร้อมด้วยสวนไม้ดอกกว้างใหญ่ไพศาล คงจะกินเนื้อที่สักหลายร้อยตารางไมล์กระมัง แต่เนื้อที่แค่นั้นก็เปรียบเสมือนเกาะน้อยๆ ในมหาสมุทรโลหะซึ่งเขามองไม่เห็นจากที่ยืนอยู่ มันอาจจะอยู่ไกลออกไปตั้งหมื่นไมล์ก็ได้ เขาไม่มีทางรู้ได้เลย

เขาจะต้องออกทัศนจารให้ได้สักวันหนึ่ง ในไม่ช้า!

กาอัลถอนใจเฮือกใหญ่ ยอมรับความจริงในที่สุด ว่าบัดนี้ตัวเองได้มาอยู่แล้วบนพิภพทรานทอร์ พิภพอันเป็นแก่นกลางของกลุ่มดาวและของมนุษย์ทั้งมวล เขามองไม่เห็นว่ามันจะมีจุดอ่อนที่ตรงไหน ไม่เห็นยานลำเลียงอาหารลงจอด มองไม่เห็นเส้นโลหิตอันบอบบางที่เชื่อมคนสีห่มน้านของทรานทอร์ไว้กับพิภพอื่นๆ โดยรอบ เท่าที่เขารู้สึกขณะนั้น มีแต่เพียงความตื่นตาตื่นใจในความมหึมาพารพันลึกของสิ่งที่มีมนุษย์บันดาลขึ้นมาดูประหนึ่งว่ามนุษย์ชาติได้เอาชนะธรรมชาติได้แล้วโดยสิ้นเชิง นำผยอง

เขาพละจากราวกันมาเหมือนคนใจลอย ชายที่เขาพบในลิฟต์ซึ้ที่นั่นข้างๆ ให้กาอัลนั่ง

“ผมชื่อเจอร์ริล” ชายนั้นยิ้มและเอ่ยแนะนำตัว “คุณเพิ่งมาทรานทอร์

ครั้งแรกนี่”

“ครับ คุณเจอร์ริล”

“นึกแล้ว อ้อ เจอร์ริลนะเป็นชื่อตัวครับ พิภพทรานทอร์นี่นะ ถ้าคุณมีวิญญาณกวีอยู่ข้างละก็จะต้องหลงไหลมัน แต่ชาวทรานทอร์เองไม่ค่อยชอบขึ้นมาบนนี้หรอก พวกนั้นไม่ชอบ บอกว่าขึ้นมาแล้วชวนให้เสียเส้นประสาท”

“ประสาทเสียอะ! - อ้อ ผมชื่อกาสลันครับ ทำไมเขาจึงว่าทำให้เสียเส้นประสาท ผมน่าจะมันพิเศษไม่น้อยทีเดียว”

“มันเป็นเรื่องต่างคนต่างความคิดเห็น กาสลัน ถ้าหากคุณถือกำเนิดในห้องทึบ ๆ เติบโตขึ้นมาในห้องโถง ทำงานหาเลี้ยงชีพอยู่แต่ในห้องพักผ่อนหย่อนใจในห้องแสงแดดที่มีคนเข้าไปแออัดกันอยู่มากมาย ครั้นได้ออกมาอยู่ที่นี้ ซึ่งไม่ได้เห็นอะไรเลย นอกจากห้องฟ้าอยู่เหนือหัว มันก็น่าจะกระเทือนประสาทอยู่ไม่ใช่หรือ คุณอาจจะบ้าได้ง่ายๆ เทียวแหละ คนในพิภพนี้เขายอมให้เด็กที่อายุเกินห้าขวบแล้วขึ้นมาได้ปีละครั้งเท่านั้น ผมก็ไม่เห็นว่าการทำอย่างนั้นมันจะมีอะไรดีขึ้นมา เพราะทั้งระยะนานเกินไป โดยมากแรกๆ ขึ้นมาเด็กมักจะร้องกรี๊ดๆ เหมือนยังกับเป็นโรคฮิสทีเรีย เสียด้วยซ้ำไป ที่จริงนะ ควรจะเอาเด็กขึ้นมาเสียตั้งแต่อดนมแล้วก็ให้ขึ้นมาทุกสัปดาห์จะดีกว่า”

เขาเสริมต่อไป “จะว่ากันไปแล้ว มันก็ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไรนักหรอก ถึงหากจะไม่ขึ้นมาเสียเลยก็ไม่เห็นจะแปลกอะไร พวกเขาก็มีความสุขกันได้อยู่ข้างล่างโน้น ทำหน้าที่ปกครองบ้านเมืองกันไปตามเรื่อง คุณรู้ไหมว่าเราอยู่สูงเท่าไร”

กาสลันตอบอย่างลึกลับ เริงตามกลายๆ “สักครึ่งไมล์ได้ไหม” แล้วก็สงสัยว่า จะเขยไปสักหน่อยกระมัง

ก็คงจะเขยไปหน่อยนั่นแหละ เพราะเจอร์ริลหัวเราะทีๆ เมื่อบอกเขาว่า “ไม่ถึงหรอก ห้าร้อยฟิตเท่านั้นเอง”

“อะไรกัน ก็ลิฟต์วิ่งขึ้นมาตั้ง...”

“ใช่ แต่เวลาส่วนมากที่ลิฟต์วิ่งขึ้นมาอะ หมดไปในการวิ่งขึ้นสู่ระดับ

พื้นดิน เมืองทรานทอร์นี่นะกินระดับลงไปต่ำกว่าพื้นดินตั้งไมล์กว่า มันก็เหมือนภูเขาน้ำแข็งนั่นแหละ ส่วนใหญ่ของมันมองไม่เห็นเสียดักเก้าในสิบส่วน แคมยังยื่นออกไปใต้ทะเลตอนชายๆ ฟังอีกตั้งสองสามไมล์ ความจริงที่เราอยู่ต่ำมากอย่างนั้นก็เป็นประโยชน์ เพราะเราสามารถใช้อุณหภูมิที่แตกต่างกันระหว่างที่ระดับพื้นดินกับจุดที่ต่ำลงไปจากเราอีกสองสามไมล์ ผลิตออกมาเป็นพลังงานได้ตามที่เราต้องการทุกอย่าง คุณรู้ไหม”

“ไม่รู้เลย ผมคิดว่าคุณใช้เครื่องกำเนิดไฟฟ้ากันเสียอีก”

“เมื่อก่อนเคยใช้ แต่ระบบใหม่นี้ประหยัดได้มากกว่า”

“ก็เห็นจะใช้”

“โดยทั่วไปแล้วคุณเห็นเป็นอย่างไร” ท่าทางเป็นกันเองของชายผู้นั้นสลายไปชั่วขณะหนึ่งสั้นๆ มีแวลล์กลมคมในปรากฏขึ้นชนิดหนึ่ง เกือบจะเป็นแวจลลาดแกมโกง

กอล์ฟอีกอัก “วิเศษมาก” เขาตอบสั้นๆ

“มานี่ระหว่างพักผ่อน หรือจะไปทีอื่น หรือว่ามาทัศนจร”

“ก็ไม่เชิง ความจริงผมก็ต้องการจะมาเที่ยวที่ทรานทอร์นี่อยู่นานแล้ว แต่ที่มาคราวนี้ผมมาเพื่อรับหน้าที่งาน”

“อ้อ”

น้ำเสียงของคู่สนทนาทำให้กอล์ฟรู้สึกว่าการอธิบายเพิ่มเติมอีกสักนิดหน่อย “ผมจะทำงานกับดอกเตอร์เซลดอน ที่มหาวิทยาลัยทรานทอร์เกี่ยวกับโครงการของแก”

“เซลดอน กาบอกข่าวน่ะรี”

“อ๊ะ ไม่ใช่ครับ ผมหมายถึงฮารี เซลดอน-เซลดอนคนที่ เป็นนักอนาคตประวัติศาสตร์นะ ผมไม่เคยรู้จักเซลดอน กาบอกข่าว อะไรน่ะหรือ”

“ผมหมายถึงฮารีนั่นแหละ เขาเรียกกันว่าเซลดอน กาบอกข่าว เป็นคำสแลงนะ เข้าใจไหม อีตาคนนี่แกชอบทำนายล่วงหน้าแต่เรื่องร้ายๆ ทั้งนั้น”

“งั้นรอะ” คราวนี้กอล์ฟประหลาดใจด้วยคาดไม่ถึงจริงๆ

“ก็งานนะสิ คุณควรจะรับรู้เอาไว้” เจอร์ริลพูดขำๆ “ก็คุณจะมาทำงานกับเขาไม่ใช่”

“อ้อ ใช่แล้ว ผมเป็นนักคณิตศาสตร์ครับ ทำไมแกจึงทำนายเรื่องร้ายๆ ร้ายมากเชียวหรือครับ”

“ก็คุณคิดว่าร้ายกาจขนาดไหนล่ะ”

“ผมเห็นจะทายไม่ถูก ผมเคยแต่อ่านเอกสารที่ดอกเตอร์เชลดอนกับคณะของท่านจัดพิมพ์ขึ้น แต่นั่นก็เกี่ยวกับทฤษฎีทางคณิตศาสตร์นี่”

“ก็นั่นแหละ เรื่องที่พิมพ์ออกมานั้นแหละ”

กอล์ฟชักไม่สบายใจ เสกกล่าวขึ้นว่า “เอ ผมเห็นจะต้องกลับห้องเสียทีละ ยินดีครับที่ได้รู้จักกับคุณ”

เจอร์ริลโบกมือตอบการลาของเขาด้วยอาการปกติ

กอล์ฟพบว่ามีคนรอเขาอยู่แล้วในห้องของเขา เขาตะลึงไปครู่หนึ่งจนลืมที่จะถามว่า “คุณมาทำอะไรอยู่ที่นี่” ทั้งๆที่ใจอยากจะถามเป็นที่สุด

ชายผู้นั้นลุกขึ้นยืน ปรากฏว่าเป็นคนชราแล้ว ศีรษะมีผมบางจนแทบจะเรียกได้ว่าล้าน เวลาเดินมีกะเผลกนิดหน่อย แต่ดวงตาคมวาวเป็นสีฟ้าสดใส

“นั่นคือฮารี เชลดอน” เขาเอ่ยขึ้นก่อนที่กอล์ฟจะนึกหน้าออกว่าเขาเคยเห็นหน้าชายคนนั้นในภาพถ่ายหลายครั้ง แต่นึกชื่อไม่ออกในขณะนั้น

อนาคตประวัติศาสตร์...ก๊ออัล ดอร์นิก วิเคราะห์คำ“อนาคตประวัติศาสตร์” ตามความเข้าใจนอกเหนือวิชาคำนวณของเขาว่า คงจะหมายถึงแขนงหนึ่งของวิชาคณิตศาสตร์ซึ่งเกี่ยวข้องกับปฏิกิริยาของหมู่ชน ซึ่งมุ่งเน้นเพื่อใช้ร่วมกับการวางแผนปรับปรุงสังคมและเศรษฐกิจ...

...นัยแห่งความหมายของคำวิเคราะห์นี้ก็คือ ถือว่าหมู่ชนที่มีอยู่นั้น เป็นหมู่ชนที่มีจำนวนเพียงพอแก่การที่จะทำสถิติอันแน่นอนได้ ขนาดของชุมชนจะกำหนดได้โดยถือหลักทฤษฎีข้อแรกของเชลตอน ซึ่ง...อีกประการหนึ่ง จะต้องถือว่าชุมชนนั้นต้องไม่ตระหนักถึงการวิเคราะห์อนาคตประวัติศาสตร์ เพื่อว่าปฏิกิริยาของหมู่ชนนั้นจะได้เป็นไปโดยปกติวิสัย...

หลักของอนาคตประวัติศาสตร์อันแน่นอนนั้น ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติ ตามแผนการของเชลตอน ซึ่งสอดคล้องไปกับพลังของสังคมและเศรษฐกิจ นั้นๆ เช่น...

เอ็นไซโคลปีเดียกาแล็กติก

๔

“สวัสดีครับ” ก๊ออัลเอ่ยทัก “ผม...ผม...”

“คุณไม่คิดว่าเราจะได้พบกันก่อนวันพรุ่งนี้ใช่ไหม ที่จริง ไม่ เราไม่ควรทรอก แต่เรื่องมันมีว่าถ้าเราจะเอาตัวคุณมาร่วมงานกับเรา เราจะ

ต้องลงมืออย่างรวดเร็วจึงจะได้ เพราะตอนนี้อะไรๆ มันชักจะยุ่ง ทำให้ยากแก่การหาคนร่วมมือด้วยเสียแล้ว”

“ผมยังไม่เข้าใจครับ”

“คุณได้พูดจากับใครคนหนึ่งบนหอสังเกตการณ์ไซท์ใหม่”

“ครับ เขาชื่อเจอร์ริล ผมไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขาไปกว่านั้น”

“ชื่อของเขาน่ะไม่สำคัญ เขาเป็นสายลับของคณะกรรมการป้องกันสาธารณภัย เขาติดตามคุณมาตั้งแต่ท่ายานอวกาศโน่น”

“เอ๊ะ ทำไม ผมยิ่งงงใหญ่เสียแล้ว”

“ก็เจ้าคนบนหอสังเกตการณ์นั้น ไม่ได้พูดอะไรถึงผมดอกสิ”

กาลีอัลชักอึดอึดใจ “เขาเรียกท่านว่า เซลดอน กาบอชัวร์”

“เขาว่าอย่างนั้นเพราะอะไร”

“เขาว่าท่านชอบทำนายความหายนะล่วงหน้า”

“ฉันทำอย่างนั้นจริง ทหรานทอร์มีความหมายอะไรกับคุณบ้างไหม”

ทุกๆ คนดูเหมือนจะชอบใช้คำถามนี้แก่เขาเสียจริงๆ กาลีอัลรู้สึกยากที่จะตอบ นอกจากบอกว่า “พิเศษมาก”

“คุณพูดโดยไม่คิดนี่ ด้านอนาคตประวัติศาสตร์ล่ะ”

“ผมยังไม่คิดจะพาดพิงไปถึงปัญหานั้นครับ”

“นี่แหละ พ่อหนุ่ม นับแต่ขึ้นไปคุณจะต้องสังวรว่าจะต้องนำเอาปัญหาทุกอย่างเข้าเกี่ยวข้องกับอนาคตประวัติศาสตร์ทั้งสิ้น... ต้องใช้ความสังเกตซี” เซลดอนหยิบสมุดคำนวณออกจากกระเป๋าที่ติดอยู่กับเข็มขัด มีผู้กล่าวว่า เขามีสมุดชนิดนี้ไว้ได้หมดจดด้วย พร้อมที่จะใช้ได้ทันทีเมื่อลืมตาตื่นขึ้นมา ปกของมันซึ่งมีสีเทาเป็นมันวาวมีร่องรอยสึกหรเล็กน้อยเพราะถูกจับต้องบ่อยมาก นิ้วอันคล่องแคล่วของเซลดอนซึ่งตกระเลเล็กน้อยด้วยวัย เคลื่อนไปตามขอบพลาสติกของสมุด มีตัวเลขสีแดงปรากฏขึ้นบนแผ่นสีเทานั้น

เขากล่าวว่า “นี่เป็นสถานการณ์ปัจจุบันของจักรวรรดิไซท์ใหม่”

นิ่งรอคำตอบ

กาลีอัลคิดนิดหนึ่ง กล่าวว่า “ยังไม่สมบูรณ์เป็นแน่ครับ”

“อ้อ ไม่หรอก” เซลดอนว่า “ฉันตั้งใจที่คุณไม่ยอมรับคำพูดของฉัน

อย่างหลับทูหลับทา แต่อย่างน้อยนี่ก็เป็นตัวเลขโดยประมาณ พอจะใช้เป็นพื้นฐานได้ คุณยอมรับข้อนี้ไหม”

“เท่าที่ผมประเมินผลการปฏิบัติการครั้งสุดท้ายหลังสุด ผมยอมรับ” กาล์ตอบอย่างระมัดระวังไม่ยอมตกหลุมพราง ถ้าหากมี

“ดี ที่นี้ลองผนวกเอาเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้น เช่น การลอบสังหารจักรพรรดิ การกบฏของเจ้าครองนครต่างๆ ในขณะเดียวกัน อาจมีปัญหาระบบธุรกิจตกต่ำ การสำรวจดาวเคราะห์ที่มีอัตราต่ำลง การ...”

เขาพูดเรื่อยไป นิ้วชี้ไปที่กระดาษ และทุกครั้งตัวเลขรหัสก็เด่นชัดออกมา แล้วสลายตัวเป็นรหัสอันเป็นผลลัพธ์เรื่อยไป

กาล์ขัดเขาค้างหนึ่ง “ผมไม่เห็นเหตุผลที่จะยอมรับการเปลี่ยนแปลงอย่างนี้”

เซลดอนทำการคำนวณหวนวนให้เขาดูอีกครั้งหนึ่ง

กาล์แย้งว่า “แต่นี้เป็นปฏิบัติการทางสังคมที่ผิดกฎหมายครับ”

“ดี คุณฉลาดหลักแหลม แต่ยังไม่แหลมพอ สำหรับเรื่องนี้ไม่ผิดหรอก ฉันจะทำโดยวิธีขยายความให้ดู”

วิธีนี้ก็กินเวลานานพอดู และเมื่อจบลง กาล์ก็พูดด้วยความนอบน้อมว่า “ครับ ผมเห็นแล้ว”

เซลดอนหยุดใช้รหัสบรรยาย “นี่คือทรานทอร์ สามศตวรรษหลังจากขณะนี้ คุณจะแปลความหมายว่าอย่างไร” เขาเอียงคอ คอยรับฟังคำตอบ

กาล์ลูทานด้วยเสียงบอกว่าที่อย่างหนัก “พินาศหมดสิ้น แต่...แต่มันเป็นไปไม่ได้ ทรานทอร์ไม่เคย...”

เซลดอนแสดงอาการตื่นเต้นเหมือนคนหนุ่มๆ “เอาละ คุณก็เห็นแล้วว่าผลลัพธ์มันออกมาอย่างไร ลองว่าออกมาที่หรือ ลืมเรื่องราวที่เสียก่อน”

กาล์กล่าว “เมื่อทรานทอร์เจริญทางวิทยาการยิ่งขึ้นไป มันก็จะมีจุดอ่อนเพิ่มขึ้นทุกทีจนไม่สามารถป้องกันตนเองได้ เมื่อมันยังมีความสำคัญในฐานะเป็นจุดศูนย์กลางของจักรวรรดิมากขึ้น มันก็ยิ่งกลายเป็นสิ่งที่พึงประสงค์อยากได้ของผู้อื่นมากขึ้น เมื่อเจ้าผู้ครองจักรวรรดิอ่อนแอลงคนแล้วคนเล่า ความขัดแย้งระหว่างตระกูลที่สูงศักดิ์ก็ยิ่งมีมากขึ้น ความ

รับผิดชอบทางสังคมก็จะสลายไป”

“พอแล้ว ทีนี้ลองทายตัวเลขความพินาศที่จะบังเกิดมีขึ้นภายในสามศตวรรษที่ซี”

“ผมบอกไม่ถูกหรอกครับ”

“แต่คุณก็คงคิดเลขในใจได้นะ ใช่ไหม”

กาอัลซัคก็อดัด เซลตอนไม่ยอมให้เขาถือสมุดคำนวณ เพียงแต่ยกให้ดูห่างจากเขาประมาณฟุตหนึ่ง เขาเริ่มบวกลบคูณหารอย่างหนักหน่วงจนเหงื่อซึมหน้าผาก

“ประมาณ ๘๕ เปอร์เซนต์” เขากล่าวเชิงหารือ

“ไม่เลว” เซลตอนว่า ทำปากกลางยื่น “แต่ยังไม่ดีนัก ตัวเลขที่ถูกต้องคือ ๙๒.๕ เปอร์เซนต์”

กาอัลว่า “เพราะเหตุนี้เขาจึงเรียกท่านว่าเซลตอน กาบอกข่าว ผมไม่เห็นตัวเลขนี้ในวารสารเลย”

“ไม่มีหรอก พิมพ์ลงไปได้รี คุณคิดหรือว่าจักรวรรดิจะยอมเปิดเผยความอ่อนแอออกมาในรูปแบบนี้ มันเป็นเรื่องสามัญมากในวิชาอนาคตประวัติศาสตร์ แต่ผลการคำนวณของเราก็ได้รั่วไปถึงหูของบุคคลชั้นสูงบ้างแล้ว”

“ออกจะแย่น้อย”

“ก็ไม่แย่นักหรอก เราคาดการณ์ไว้แล้ว”

“แต่ก็เพราะอย่างนี้ไม่ใช่หรือ ที่ผมถูกทดสอบ”

“ใช่ ทุกอย่างเกี่ยวกับแผนการของฉันกำลังถูกสืบสวน”

“ท่านตกอยู่ในอันตรายหรือเปล่าครับ”

“อ้อ แน่ละ มีส่วนอยู่ ๑.๗ เปอร์เซนต์ที่ฉันจะถูประหารชีวิต แต่เรื่องนี้จะไม่ทำให้แผนการของฉันต้องล้มไป เราคาดการณ์เรื่องนี้ไว้แล้วเหมือนกัน เอาละ ช่างหัวมันเถอะ คุณจะไปพบฉันพรุ่งนี้ใช่ไหมที่มหาวิทยาลัย”

“ใช่ครับ” กาอัลรับรอง

คณะกรรมการป้องกันสาธารณภัย -...คณะบุคคลชั้นสูงมีอำนาจรุ่งเรืองขึ้น หลังจากคดีลอบสังหารคลีออนที่ ๑ จักรพรรดิองค์สุดท้ายในวงศ์ของตน บุคคลคณะนี้เป็นผู้ครองอำนาจอย่างสำคัญทางการปกครอง เป็นเวลาหลาย ศตวรรษระหว่างที่จักรวรรดิเริ่มอ่อนแอลง โดยปกติอำนาจจะอยู่ในกำมือ ของสองตระกูลใหญ่ คือตระกูลเซิน และตระกูลตีวาร์ท ซึ่งพยายาม ยึดครองอำนาจอยู่ในกำมืออย่างเหนียวแน่นไม่ยอมปล่อย...เป็นอยู่อย่างนี้ จนหมดสิ้นอำนาจลงเมื่อจักรพรรดิคลีออนที่ ๒ ผู้แข็งแกร่งขึ้นครองบัลลังก์ ทั่วหน้าที่หนึ่งของคณะกรรมการ...

...อย่างไรก็ตาม การเสื่อมอำนาจของคณะกรรมการเริ่มมีร่องรอย มาตั้งแต่การพิจารณาสอบสวน ฮารี เซลดอน เมื่อสองปีก่อนสถาปน- คักราช บันทึกรับการพิจารณาสอบสวนครั้งกระนั้นปรากฏอยู่ในชีวประวัติของ ฮารี เซลดอน ซึ่งกอลล์ ดอร์นิก เขียนไว้

เอ็นไซโคลปีเดียกาแล็กติก

๕

กอลล์ไม่สามารถปฏิบัติตามคำพูดของเขาได้ เช้าวันรุ่งขึ้นเขาตกใจตื่นเมื่อ ได้ยินเสียงออดตังขึ้นเบาๆ เขายกหูฟังขึ้นรับ ก็ได้ยินเสียงเสมียนโรงแรม บอกด้วยเสียงเบาๆ เช่นกัน และด้วยน้ำเสียงพยายามให้สุภาพที่สุดว่า เขา

ถูกกักตัวแล้ว ด้วยคำสั่งของคณะกรรมการป้องกันสาธารณภัย

เขาเผ่นพรวดไปยังประตู แต่ก็ปรากฏว่าเปิดไม่ได้เสียแล้ว จึงได้
แต่งตัวคอยรับสถานการณ์

พวกนั้นมาพาเขาไปยังที่แห่งหนึ่งภายใต้การควบคุม ซักถามเขาต่าง ๆ
นานาด้วยความสุภาพ แสดงถึงวัฒนธรรมอันสูง เขาอธิบายว่าเขาเป็นชาว
ชนบทซินแนทซ์ ได้เข้าเรียนที่โรงเรียนนั้น ๆ ได้ปริญญาเอกทางคณิตศาสตร์
ในวันเดือนปีนั้น ๆ เขาได้สมัครทำงานกับ ดร.เซลดอน และได้งานนั้นทำ
เขาต้องตอบคำถามเหล่านี้ทบทวนมาหลายต่อหลายเที่ยว พวกนั้นก็เพียร
ซักเขาเกี่ยวกับเหตุผลที่เข้าร่วมงานกับแผนการเซลดอน เขาได้ข่าวมาจากไหน
อย่างไร เขามีหน้าที่อย่างไร เขาได้รับคำสั่งลับอะไร และเกี่ยวกับเรื่อง
อะไรบ้าง

เขาตอบว่าเขาไม่รู้ เขาไม่ได้รับคำสั่งลับอะไร เขาเป็นนักศึกษา และเป็น
นักคณิตศาสตร์ เขาไม่สนใจในเรื่องการเมือง

ในที่สุด ผู้สอบสวนก็ถามขึ้นว่า “ทรานทอร์จะถูกทำลายพินาศเมื่อใด”
กอลลีอิกอ๊ก “สำหรับตัวผมเอง ไม่มีความรู้ในเรื่องนี้ ตอบไม่ได้”

“ตอบตามความรู้ของผู้อื่นได้ไหม”

“ผมจะพูดแทนคนอื่นได้อย่างไร” เขาชักจูงขึ้นมาแล้ว

ผู้สอบสวนถามว่า “มีใครบอกกับคุณถึงความพินาศเช่นว่าหรือเปล่า
กำหนดวันด้วย” เมื่อกอลลีอิกอ๊กอยู่ ก็ถามต่อไป “คุณนะถูกติดตามนะ
ดอกเตอร์ พวกเราอยู่ที่สนามบินเมื่อคุณมาถึง อยู่บนหอสังเกตการณ์
ระหว่างที่คุณรอเวลานัดพบ ยิ่งกว่านั้น เราได้ยินคำพูดระหว่างคุณกับ
ดร.เซลดอนด้วย”

“ถ้าอย่างนั้น คุณก็รู้เรื่องความคิดเห็นของเขาในเรื่องนั้นแล้วสิ”

“ก็อาจเป็นได้ แต่เราอยากจะได้ยินจากปากของคุณ”

“ท่านมีความเห็นว่า ทรานทอร์จะพินาศภายในสามศตวรรษ”

“เขาพิสูจน์ให้คุณเห็นด้วยตัวเลขคณิตศาสตร์สิ”

“กึ่งนั้นสิ” เสียงเย้ยๆ

“คุณยอมรับว่าการคำนวณนั้นเป็นการถูกต้องใช่ไหม”

“ถ้า ดร.เชลดอนรับรอง มันก็ถูกต้อง”

“ถ้ากระนั้น เราก็ขอลา”

“แต่ยก่อน ผมมีสิทธิ์ที่จะมีทนาย ผมขอเรียกร้องสิทธิ์ในฐานะพลเมืองของจักรวรรดิ”

“คุณจะมีทนายได้”

และเขาก็ได้ทนาย

ผู้เข้ามาเป็นชายร่างสูงเพรียว ผู้มีใบหน้าดูเหมือนจะเต็มไปด้วยเส้นตรง มันลึบจนน่าสงสัยว่าจะมีเนื้อพอสสำหรับที่จะยิ้มหรือไม

กาลล์เงยหน้าขึ้นมอง รู้สึกตัวว่าเครื่องแต่งกายยับยั้งไม่เรียบร้อย จิตใจก็อ่อนระโหยพิกล เพียงชั่วเวลาไม่ถึงสามสิบชั่วโมงที่มาอยู่ในทรานทอร์ ดูเหตุการณ์ต่างๆ มะรุมมะตุ้มจนตั้งตัวแทบไม่ติด

ชายผู้นั้นแนะนำตัวว่า “ผมคือ ลอร์ส อวาคิม ดร.เชลดอนส่งผมมาว่าความให้คุณ”

“งั้นครับ ดีละ นี่แนะนำคุณ ผมต้องการยื่นฎีกาต่อองค์จักรพรรดิทันที ผมถูกกักตัวโดยไม่มีเหตุผล ผมเป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่มีต่างพร้อยอะไรแม้แต่หน่อย” เขาคว้ามือฟาดออกไปเป็นการเน้นคำพูด “คุณต้องจัดการให้มีการสอบสวนต่อหน้าพระพักตร์ด่วนที่สุด”

อวาคิมกำลังง่วนอยู่กับการเอาสิ่งของออกจากกระเป๋าเอกสารบางอย่าง ถ้ากาลล์มีกะจิตกะใจจะสังเกตสักหน่อย ก็จะทำให้เห็นว่า มีแบบฟอร์มทางกฎหมายบางเฉียบ ลักษณะเหมือนเทปทำขึ้นเพื่อม้วนสอดใส่ไว้ในหลอด ติดตัวไปไหนมาไหนได้สะดวก และเขาอาจจะเห็นมีเครื่องบันทึกเสียงขนาดกระเป๋าด้วย

อวาคิมไม่ได้สนใจกับการอะอะของกาลล์ เมื่อจัดของเสร็จก็เงยหน้าขึ้นพูดว่า “คณะกรรมการคงจะใช้ลำแสงสอดแนมดักฟังคำพูดระหว่างเราแน่นอน ถึงแม้จะผิดกฎหมาย แต่พวกนั้นก็ยังคงทำอยู่นั่นเอง”

กาลล์ขบฟันเสียงกรอด

“แต่ที่ว่า” อวาคิมค่อยๆ หรูดตัวลงนั่ง “เครื่องบันทึกเสียงของผม

บนโต๊ะนั้น รูปร่างมันก็เหมือนเครื่องบันทึกเสียงธรรมดาทุกอย่าง ทำงานได้ดี แถมยังมีคุณสมบัติพิเศษที่สามารถตัดลำแสงสอดแนมได้อย่างเด็ดขาด พวกนั้นจะไม่รู้หรอก”

“ถ้ากระนั้น ผมจะพูดอะไรก็ได้สิ”

“อ้อ แนนอน”

“ถ้ากระนั้น ผมขอให้มีการสอบสวนต่อหน้าพระพักตร์องค์จักรพรรดิ”

อวาคิมยิ้มเยือกเย็น เพียงจะปรากฏเดี่ยวนั้นเองว่าหน้าแคบๆ ของ นายคนนี้ก็มิหนือที่พอจะบรรจุรอยยิ้มได้เหมือนกัน โดยแก้มของเขาแยกแยกออกไป เขาพูดขึ้นว่า “คุณมาจากชนบท”

“ผมก็ยังเป็นพลเมืองของจักรวรรดิอยู่นั่นเอง ไม่น้อยไปกว่าคุณ หรือคนใดคนหนึ่งในคณะกรรมการป้องกันสาธารณภัย”

“แนนอน แนนอน เรื่องมีแต่เพียงว่า คุณเป็นคนชนบท คุณไม่เข้าใจ ชีวิตในทรานทอร์ การสอบสวนต่อหน้าพระพักตร์องค์จักรพรรดินี้ไม่มีหรอก”

“แล้วถ้าอย่างนั้นจะฎีกาการกระทำของคณะกรรมการต่อใครได้แล้ว มีวิธีการอื่นไหม”

“ไม่มีเลย โดยพฤตินัยแล้ว ไม่มีทาง ตามนิตินัย คุณอาจจะฎีกา ต่อองค์จักรพรรดิได้ แต่จะไม่มีใครสอบสวนพิจารณาใดๆ จักรพรรดิ เดี่ยวนั้นไม่เหมือนจักรพรรดิสมัยราชวงศ์ของคุณ คุณต้องรู้ไว้ ทรานทอร์ ทุกวันนี้อยู่ในกำมือของตระกูลผู้ดีซึ่งเป็นสมาชิกของคณะกรรมการป้องกัน สาธารณภัย วิวัฒนาการอันนี้มันทำนายไว้ในอนาคตประวัติศาสตร์แล้ว”

กาอัลว่า “งั้นรี ถ้ากระนั้นหาก ดร.เซลดอนสามารถทำนายประวัติศาสตร์- ศาสตร์ของทรานทอร์ในอนาคตได้ถึงสามร้อยปี...”

“เขาสามารถทำนายต่อไปได้ถึงพันห้าร้อยปี”

“คุณอาจจะว่าเขาท ayl่งหน้าได้ถึงหมื่นห้าพันปีก็ได้ แต่ขอถาม หน่อยว่าเพราะอะไรเขาจึงไม่ทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าเสียเมื่อวานนี้ ว่าจะ เกิดอะไรเข้าวันนี้แล้วเตือนผมให้รู้ตัวเสียก่อน เอ้อ ขอโทษเถอะ” กาอัล ทรุดลงนั่ง ยกมือข่มเหงขึ้นกุมศีรษะ “ผมเข้าใจดีว่าอนาคตประวัติศาสตร์ นั้นเป็นนิเวศวิทยาทางสถิติ ซึ่งไม่สามารถจะใช้ทำนายอนาคตของบุคคลเพียง

คนเดียวได้ใกล้เคียง ผมออกจะกลัดกลุ้มไปหน่อย คุณคงเข้าใจนะครับ”

“คุณผิดเสียแล้ว ดร.เชลดอนรู้ล่วงหน้าก่อนแล้วว่าคุณจะถูกจับในเช้าวันนี้”

“หา-า-า!”

“โซคร้ายหน่อย แต่มันจริงอย่างผมว่า คณะกรรมการน่าจะยิ่งวันยิ่งรุนแรงกับแผนการของท่านขึ้นทุกที สมาชิกใหม่จะถูกก่อกวนขนาดหนักยิ่งขึ้น ตามกราฟของเราแสดงว่าวัตถุประสงค์ของเราจะบรรลุเร็วขึ้นถ้าหากเร่งเหตุการณ์ให้ถึงจุดโคลแม็กซ์เสียในระยະนี้ คณะกรรมการทำงานค่อนข้างจะอืดอาด เพราะฉะนั้น ดร.เชลดอนจึงได้ไปหาคุณเมื่อวานนี้ เพื่อเร่งเหตุการณ์ ก็เท่านั้นเอง”

กอล์ฟสะอึก “ผมเกลียด...”

“ได้โปรดเถอะ เรื่องมันจำเป็น ไม่ใช่ที่ท่านจะตั้งใจแกล้งให้คุณลำบาก คุณควรจะให้เข้าใจให้ซึ่งว่าแผนการของ ดร.เชลดอนนั้นวางอยู่บนรากฐานของวิชาคณิตศาสตร์ชั้นสูง ซึ่งวิวัฒนาการมาเกินกว่าสิบแปดปี เป็นแผนที่ครอบคลุมถึงเหตุการณ์ที่จะเกิด ตลอดจนผลอันจะตามมาพร้อมเสร็จ และเหตุการณ์อันนี้ ขณะนี้ก็เป็นเรื่องหนึ่งในจำนวนนั้น ผมถูกส่งมานี้ ก็ไม่ใช่อะไรอื่น นอกจากเพื่อให้ความมั่นใจแก่คุณว่า คุณไม่ต้องกลัวอะไร ทุกอย่างจะลงเอยด้วยดี โดยเฉพาะแผนการเกือบจะเรียกได้ว่าได้ผลร้อยเปอร์เซ็นต์ สำหรับคุณก็อาจจะดีเช่นกัน”

“ตัวเลขบอกอย่างไร” กอล์ฟถามแบบรีดคำตอบ

“สำหรับแผนการ มีหวัง ๙๙.๙ เปอร์เซ็นต์”

“แล้วผมล่ะ”

“ผมได้รับแจ้งมาว่า มีหวัง ๗๗.๒ เปอร์เซ็นต์”

“ก็หมายความว่า ผมมีหวังมากกว่าหนึ่งในห้าที่จะถูกส่งเข้าตารางหรือถูกประหารสิ”

“ข้อหลังนั้น มีเพียงไม่ถึงหนึ่งเปอร์เซ็นต์นะ”

“อ้อ น่าฟังนี่ การคำนวณเฉพาะตัวบุคคลนะ ผมไม่เชื่อหรอก บอก ดร.เชลดอนมาหาผมหน่อยดีกว่า”

“ขอโทษ โชคไม่ดี ผมไม่สามารถทำตามที่ได้ เพราะดร.เชลดอน ก็ถูกจับแล้วเหมือนกัน”

ประตูเปิดผางออกโดยกะทันหัน จนกาอัลซัยบกายจะลุกขึ้นและไม่สามารถทำอะไรได้ทัน นอกจากร้อง อ๊ะ ออกมาคำเดียว ยามผู้หนึ่งก้าวพรวดๆ เข้าไปที่โต๊ะ หยิบเครื่องบันทึกเสียงยัดใส่กระเป๋า หลังจากพิจารณาดูทั้งข้างหน้าข้างหลังเครื่องโดยละเอียดแล้ว

อวาคิมแย้งด้วยเสียงเป็นปกติว่า “ผมจำเป็นจะต้องใช้เครื่องนั้น”

“เราจะเอามาให้ใหม่อันหนึ่ง คุณทนาย และเป็นอันที่ไม่มีแสงตัดสนามแม่เหล็กสถิต”

“ถ้างั้นการสัมภาษณ์ของผมก็จบได้แล้ว”

กาอัลนั่งงงัน มองตามหลังทนายความที่เดินออกประตูไป เขากลับมาอยู่เดียวดายอีกครั้งหนึ่ง

๖

การสอบสวน (กาอัลสันนิษฐานว่าเป็นเช่นนั้น ทั้งๆ ที่วิธีการไม่มีที่ท่าทางนิตินัยเหมือนเทคนิคการสอบสวนพิจารณาคดีที่เขาเคยอ่านพบมากนัก) กินเวลาไม่นาน วันนี้เป็นวันที่สาม แต่กาอัลก็ตั้งเครียดจนไม่สามารถจะจำได้เสียแล้วว่ามันเริ่มต้นอย่างไร

ตัวเขาเองไม่ได้ถูกบีบบรัดหนักหนาอะไรนัก ถ้ามันเป็นปืนใหญ่ ปากกระบอกของมันก็จ้องเป่งอยู่แต่ที่ ดร.เชลดอนเสียเป็นส่วนใหญ่ แต่ทว่า ฮารี เชลดอน ก็สามารถนั่งสบายอารมณ์เฉยเฉื่อยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จนกาอัลอดคิดไม่ได้ว่า คนคนนั้นเห็นจะเป็นคนเดียวในโลกที่มันคงราวกับภูผาอย่างแท้จริง

คนเข้าฟังมีน้อยคน ล้วนแต่คัดแล้วทั้งนั้น จากบรรดาบารอน ชูนางชั้นสูงของจักรวรรดิ คนหนังสือพิมพ์และประชาชนห้ามเด็ดขาด อาจเป็นไปได้ว่าไม่มีบุคคลภายนอกวงการทราบเลยว่ามีกาอัลสอบ ดร.เชลดอน และ

บรรยากาศก็เครียดเขม็งสุดประมาณสำหรับฝ่ายจำเลย

กรรมการห้านายจากคณะกรรมการป้องกันสาธารณภัยนั่งอยู่บนบัลลังก์ ทุกคนสวมเครื่องแบบสีแดงแกมทอง สวมหมวกพลาสติกมันวับอันเป็นเครื่องแบบของคณะผู้พิพากษา คนกลางคือ ลินยี เซิน ประธานคณะกรรมการ กาลัลไม่เคยเห็นผู้ยิ่งใหญ่ขนาดนี้มาก่อนเลย จึงนั่งมองจ้องดูด้วยความตื่นตาตื่นใจตลอดการสอบสวน เห็นพูดนับคำได้ ทำให้เห็นชัดว่าคนอย่างเขาถ้าพูดตลกไปก็จะเสื่อมเสียศักดิ์ศรี

อัยการของคณะกรรมการมองดูบันทึกของเขา แล้วก็เริ่มพิจารณาขณะนี้เชลตอนอยู่ที่คอกจำเลย

ถาม ไหนลองบอกทีไร ดร.เชลตอน คุณมีสมาชิกร่วมมือในแผนการที่คุณเป็นหัวใจอยู่นั้นจำนวนกี่คน

ตอบ นักคณิตศาสตร์ห้าสิบ

ถาม รวมทั้ง ดร.กาลัล ดอร์นิก ด้วยหรือเปล่า

ตอบ ดร.ดอร์นิกเป็นคนที่ห้าสิบเอ็ด

ถาม อ้าว งั้นก็มีห้าสิบเอ็ดนะซี คิดให้ดี ดร.เชลตอน บางทีอาจจะมีคนที่ทำสิบสองหรือห้าสิบสามอีกนะ หรือมีมากกว่านั้น

ตอบ ดร.ดอร์นิกยังไม่ได้เข้าร่วมเป็นทางการในแผนการของผม เมื่อร่วมแล้วจึงจะมีห้าสิบเอ็ด ขณะนี้มีเพียงห้าสิบเท่านั้น

ถาม ไม่ใช่เกือบแสนหรือกรี

ตอบ นักคณิตศาสตร์หรือ ริว่าอะไร

ถาม ผมไม่ได้ใช้คำว่านักคณิตศาสตร์นี้ ว่ากันทุกตำแหน่งนะ ลักแสนหนึ่งถึงไหม

ตอบ ถ้าเอาทุกตำแหน่งละก็ บางทีคุณอาจจะเดาถูก

ถาม บางทีรี ผมนะว่ามันแน่ๆ เสียมากกว่า ผมจะบอกให้ก็ได้ คนในแผนการของคุณนะ มีเก้าหมื่นแปดพันห้าร้อยกับเจ็ดสิบสองคน

ตอบ คุณคงจะนับเอาผู้หญิงกับเด็กกรวมเข้าไปด้วยละซี

สถาบัน สถาปนา

วาริ เซลดอน นักคณิตศาสตร์ผู้ใช้เวลาทั้งชีวิตพัฒนาศาสตร์สาขา
ซึ่งรู้จักกันในนาม ‘อนาคตประวัติศาสตร์’

ได้ให้นายอนาคตของจักรวรรดิสากลจากราวว่าใกล้ถึงกาลเสื่อมสลาย
หลังจากนั้นจะบังเกิดยุคมืดที่กินเวลายาวนานถึง 30,000 ปี

ก่อนที่จักรวรรดิที่สองจะรุ่งเรือง ผลการคำนวณของเซลดอนยังพบด้วยว่า
มีวิธีจำกัดระยะเวลาของยุคมืดให้เหลือเพียง 1,000 ปีเท่านั้น

ซึ่งจะช่วยลดความทุกข์ของมนุษยชาติลงได้อย่างมหาศาล

นั่นก็คือการก่อตั้งสถาบันสถาปนาขึ้นสองแห่งที่สุดปลายทั้งสองด้านของจักรวาล
ประกอบด้วยบุคคลผู้มีสติปัญญาเฉลียวที่สุด

หลากหลายสาขา เพื่อรวบรวม รักษา และแพร่ขยายความรู้ทั้งหมดของมนุษย์
รอคอยการมาถึงของจักรวรรดิแห่งที่สอง

‘สถาบันสถาปนา’ สดุดยอดนวนิยายวิทยาศาสตร์ของไอแซค อสิมอฟ
ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นงานระดับคลาสสิก

ได้รับการตีพิมพ์อย่างต่อเนื่อง

ไม่เคยขาดตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 20 จนถึงปัจจุบัน

และในปี 1966 นวนิยายไตรภาคชุดนี้ยังได้รับรางวัล Hugo Award

ในฐานะ Best All-Time Novel Series อีกด้วย

ในขณะที่ภาคภาษาไทยซึ่งเป็นผลงานการแปลและเรียบเรียงของ ‘บรรยงก์’

ก็ได้รับการต้อนรับจากผู้อ่านเป็นอย่างดี

มีการตีพิมพ์หลายครั้งตลอดเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา

**ขอเชิญพบกับความยอดเยี่ยมของนิยายวิทยาศาสตร์อมตะชุดนี้
จากการจัดพิมพ์ครั้งใหม่ของแพรวสำนักพิมพ์ได้ ณ บัดนี้..**

